

DE STER VAN NEDERLAND

1 FEBRUARI 1936

No. 3

41e JAARGANG

»En de menschen zijn, opdat zij vreugde mogen hebben.» II Nephi 2:25.

Standbeeld van Joseph Smith op het tempelplein te Salt Lake City. (Zie blz. 40).

ONVERANDERLIJKE WAARHEDEN IN EEN VERANDERENDE WERELD

door President David O. McKay

(Uittreksel uit toespraak, gehouden tijdens de halfjaarlijksche conferentie te Salt Lake City, in October 1935).

Sprekend over de onverdedigbare pogingen van sterke naties, om de zwakkere naties te onderwerpen, zeide een der bekende schrijvers voor een courant:

„In de geheele geschiedenis vindt men slechts één wereldveroveraar, die met reine handen kwam en die handen hebben de soldaten met ijzeren nagels doorboord, toen zij den Nazarener aan het kruis nagelden”.

Het was deze zelfde reine wereldveroveraar, die zeide:

„Een iegelijk dan, die deze Mijne woorden hoort, en ze doet, dien zal ik vergelijken bij een voorzichtig man; en een iegelijk, die deze Mijne woorden hoort, en ze niet doet, die zal bij eenen dwazen man vergeleken worden.”

Wij leven in een veranderende wereld en enkelen van ons komen geheel in de war door het steeds grooter wordend aantal theorieën, raadgevingen, voorstellen en de uitingen van twijfel, welke de lucht schijnen te vullen.

Kortgeleden luisterde ik het gesprek af van twee jonge mannen, die spraken over de gevolgen van inbreuk op de zedenwet en een van hen zeide het volgende: „Ik geloof dat we deze kwestie ruim moeten opvatten en ze bezien in het licht van het jaar 1935”. Ik haal zijn opmerking alleen aan, omdat ik denk, dat ze uiting geeft aan een houding, welke min of meer algemeen wordt aangenomen. Ik antwoordde hem rustig: „Als je je vinger in het vuur steekt, zul je je dan minder branden in 1935 dan in 1835 het geval zou zijn geweest?” De wet van vergelding en de wet van belooning werken eeuwigdurend.

Zoals ieder denkend persoon weet, zijn de beginselen van het Evangelie van Jezus Christus net zoowel toe te passen op de hedendaagsche toestanden van de wereld als zij ooit in de geschiedenis der menschheid zijn toegepast. Wellicht is de rotsvaste grondslag, gebouwd op de leerstellingen van Christus, heden in de politieke zoowel als in moreele en geestelijke sferen nood-

zakelijker dan ooit te voren. De mannen en vrouwen worden van hun oude standplaats gerukt door ongezonde theorieën en onbeproefde plannen, doch alvorens beproefde beginselen op te geven voor oogenschijnlijk aantrekkelijke theorieën, zouden ze wijs doen, om eerst hun gereedschap wat dieper te steken, op zoek naar het grondgesteente der waarheid. Des te spoediger deze met theorieën overladen wereld op een vasten grondslag geraakt, des te beter zal dit voor het menschdom zijn.

Denkt nu echter niet, dat ik een pessimist ben. Ik houd van het leven. Ik geloof, dat het een vreugde is, in deze eeuw te leven. Iederen morgen, wanneer ik de zon begroet, gevoel ik de vreugde van het leven. Ik erken tot op zekere hoogte de verrichtingen van deze wonderlijke eeuw der techniek. Heden zijn tijd en afstand hoegenaamd teniet gedaan. Vijftig jaar geleden waren bureu, die een 75 K.M. verderop woonden, betrekkelijk vreemdelingen. Nu kunt u naar de telefoon gaan en binnen enkele minuten spreken met een vriend, tien duizend K.M. verwijderd. Toen Charles Lindbergh aan het Amerikaansch Gezantschap te Parijs aankwam, nadat hij in zes en dertig uur van New York naar Parijs was gevlogen, ging hij naar de telefoon en binnen een uur vertelde hij zijn moeder, dat hij zijn bestemming veilig had bereikt. Indien wij daarop waren afgestemd, zouden we op dit oogenblik de Big Ben over Westminster Abdy kunnen hooren slaan.

Millioenen menschen in de wereld hoorden admiraal Byrd aan de Zuidpool. De menschen doordringen de stratosfeer en hopen in de naaste toekomst te bereiken, dat zij hun ontbijt in New York en hun lunch in Parijs kunnen nuttigen.

Ja, het is een glorieuze eeuw, waarin wij leven, doch geen weldenkend mensch zal betwijfelen, dat deze eeuw zoowel gepaard gaat met dreigende gevaren als met ongezegde mogelijkheden. Het is vanwege deze gevaren, dat de wereld geankerd dient te zijn aan de eeuwige waarheden van Jezus Christus en moet erkennen, dat er eeuwige waarheden in deze zich wijzigende wereld zijn.

Ik geloof, dat de werkelijkheid van den toestand onzer zoogenaamde beschaafde landen wel degelijk overwogen mag worden, wanneer ik uw aandacht vestig op het feit, dat wij op dit oogenblik, terwijl wij hier in aanbidding bijeen zijn, indien juist afgestemd, de geweren zouden kunnen hooren, welke nu het leven van jonge mannen, oude mannen, vrouwen en kinderen in Ethiopië dooven.

De wereld heeft fundamenteele, eeuwige waarheden noodig, welke nimmer veranderen. Men dient de leerstellingen van den man, in wiens handen de soldaten de nagels dreven, te aanvaarden, „de eenige wereldveroveraar, die met reine handen kwam”.

Wat zijn de moreele idealen en de geestelijke leerstellingen van den Man van Nazareth? Door alle eeuwen heen klinken deze woorden steeds weer: „Ik ben het licht der wereld; die Mij volgt, zal in de duisternis niet wandelen, maar zal het licht des levens hebben”.

Gelooven de christenen dit waarlijk? Indien wel, dan hooren zij ook Zijn andere welluidende woorden: „Zoekt eerst het koninkrijk Gods en Zijne gerechtigheid en alle deze dingen zullen u toegeworpen worden”.

Zijn leeringen zijn eenvoudig, en soms schijnen ze zoo eenvoudig, dat we ze terzijde werpen.

Vriendelijkheid is een beginsel, hetwelk de wereld mist. Wij geven ons liever over aan achterklap, oorblazen, babbelen en in enkele gevallen aan het liegen van elkaar. Dit alles is onchristelijk, tegen Christus in. Zij komen voort uit de bron, welke Christus' beginselen en Christus' Kerk zoekt te verwoesten.

De beginselen van eerlijkheid, eenvoudige eerlijkheid en het edel handelen zijn fundamenteele beginselen, welke nimmer veranderen.

Doch er zijn andere groote beginselen, waarop ik uw aandacht wil vestigen. Het eerste fundamenteele beginsel door Jezus Christus naar voren gebracht is, dat achter, boven en in alles God de Vader is, Heer van hemel en aarde. Dit heelal wordt daarom niet overgelaten aan de leiding van een onredelijk, lukraak toeval, doch wordt integendeel geregeld en beheerscht door een wonderlijke intelligentie en wijsheid.

Omdat de Wetenschap tot u, jonge mannen, zegt, dat ze geen goddelijk, persoonlijk Wezen heeft gevonden, noch de ziel des menschen, bent u daarom gerechtigd te concludeeren, dat deze werkelijkheden niet bestaan? „Er is geen enkele bekende wetenschappelijke specialist”, zegt Dr. Hudson, „die door wetenschappelijke methode heeft trachten te bewijzen, dat, wat de wetenschap niet kan demonstreeren, daardoor weerlegbaar is”.

Hoort daarentegen deze schitterende woorden: „God en de ongeziene wereld zijn niet slechts onderwerpen van vermoedens. Wij kennen ze door ondervinding.”

Veel meer direct en indrukwekkend zijn de woorden van één, die in deze bedeeing God en Zijn Zoon heeft gezien: „Toen het licht op mij rustte, zag ik twee personen, wier luister en heerlijkheid alle beschrijving te boven gaat, boven mij in de lucht staan. Een hunner sprak tot mij, mijnen naam noemende en zeide, op den ander wijzende: Deze is Mijn geliefde Zoon, hoor Hem”.

Er is een onveranderende waarheid in een veranderende wereld, welke het anker dient te zijn voor de ziel van een ieder persoon.

Daarna noem ik de heiligheid der persoonlijkheid. Het kleinste kind was voor Jezus heilig. „Het is niet de wil van uw Vader in den hemel, dat een dezer kleinen zou lijden”.

„Voor zooveel gij dit een van deze Mijne minste broeders gedaan hebt, zoo hebt gij dat Mij gedaan”.

En in deze moderne dagen zeide Hij: „Herinnert u, dat de waarde van zielen in de oogen van God groot is”.

Een juiste aanname van dit goddelijk beginsel zou de houding der wereld veranderen tot het welzijn en het geluk van alle

menschelijke wezens. Het zou den Gulden Regel daadwerkelijk doorvoeren : „Doe aan anderen, wat gij zelf gedaan zoudt willen zijn”. En een derde fundamenteel beginsel is, dat directe gemeenschap tusschen den Geest van God en den geest der menschen werkelijkheid moge worden. Met geheel mijn ziel herhaal ik den oproep van mijn broeder, Stephen L. Richards, dat wij de jeugd mogen leiden in dat rijk, waarin zij die gemeenschap mogen gevoelen. De belofte van den Heere aan Zijn apostelen is werkelijkheid : „Maar wanneer de Trooster zal gekomen zijn, dien Ik u zenden zal van den Vader, namelijk de Geest der Waarheid, die van den Vader uitgaat, Die zal van Mij getuigen”.

En wederom : „Zalig zijn de reinen van hart, want zij zullen God zien”.

Wie zijn de reinen van hart? Zij, die door geen zelfzucht of haat of laagheid hun geestelijk gezichtsvermogen doen verduisteren.

En ten vierde dit, dat de mensch de aangeboren macht bezit, goed of verkeerd te doen. Hij heeft zijn vrijen wil, het goede te kiezen ter verkrijging van zaligheid of hij kan het kwade kiezen en de gruwelen er van ondervinden.

Dit zijn eeuwige waarheden, even toepasselijk op het jaar 1935 als ten tijde, toen Jezus ze het eerst verkondigde, en het zullen fundamenteele en noodzakelijke elementen blijven in des menschen vooruitgang en geluk, zoolang als het leven en bestaan duren.

Nauw verbonden aan deze eeuwige waarheden, welke het plan van zaligheid vormen, zijn : geloof, deugd, kennis, matigheid, geduld, broederlijke vriendelijkheid, goddelijkheid, liefdadigheid. „Want indien deze dingen”, zoo wordt ons gezegd, „in ons zijn en verblijven, zullen zij bewerkstelligen, dat gij ledig noch onvruchtbaar zult zijn in een kennis van onzen Heere Jezus Christus. Hem te kennen en God den Vader, is het eeuwig leven” — des menschen grootste zegen. In de twijfelachtige dagen van mijn vroegste jongen-zijn voelde ik een verwantschap met Christus, onzen Heere en Zaligmaker. Ik ken Zijn liefde en Zijn goddelijke leiding. Hij is de zondeloze Zoon des Menschen. „Hij is de eerste en de laatste en leeft voor immer en altoos.” Slechts door gehoorzaamheid aan Zijn leeringen kan de mensch geluk en vrede vinden.

God helpe ons allen in het licht te wandelen, gelijk Hij in het licht is en daardoor ongeluk, zonde en ellende van een misleide wereld te vermijden en vreugde en vrede en schoonheid in dit leven en het toekomstig leven te vinden, bid ik nederig in den naam van Jezus Christus, Amen.

Let wel met wien men spreekt,
En waar en in wat zin.
Is eens het woord de lippen uit,
Het komt er nooit weer in.

VOOR JONGE OGEN
Bladen uit mijn Dagboek
 door **President Wilford Woodruff**
HOOFDSTUK XVIII.

(Vervolg)

Het was de zaak des Heren, voor Zijn dienstknechten te zorgen en wij zouden het gebod gehoorzamen of, trachtende dit te doen, sterven. Om waarlijk ten volle het gevaar te begrijpen, waarin de apostelen zich begaven, door deze reis te maken, dienen mijn lezers wel in gedachten te houden, dat Lilburn W. Boggs, gouverneur van de staat Missouri, een proclamatie had uitgegeven, waarin alle Laterdaagse Heiligen werden gedwongen, die staat te verlaten of zij zouden worden gedood.

Far West was door militairen bezet, die eigenlijk maar een georganiseerde bende waren en de inwoners werden genoodzaakt, hun wapens af te geven; alle leidende personen, die men maar had kunnen pakken, waren gevangen gezet; de rest der Heiligen — mannen, vrouwen en kinderen — moesten zo goed en kwaad als het ging, de staat ontvluchten om hun leven te redden, terwijl zij hun huizen, landerijen en andere bezittingen, welke zij niet konden medenemen, in handen van het gepeupel moesten achterlaten! Zij schoten het vee van de heiligen neer, waar ze het konden vinden en beroofden de Heiligen van alles, waarop ze maar beslag konden leggen. De Laterdaagse Heiligen werden vreselijk wreed behandeld en moesten buitengewone grove beledigingen ondergaan. Het was met de grootste moeite, dat velen van hen de staat konden verlaten, vooral de vooraanstaande mannen; want er waren vele mensen in die staat, die handelden alsof ze dachten, dat het net zo erg was, een „Mormoon” neer te schieten, als een dolle hond. Door deze kleine uitlegging zal het wellicht te begrijpen vallen, waarom enkelen der broeders het niet gewenst vonden, om naar Far West terug te gaan en vandaar hun zending over de oceaan naar Europa aan te vangen.

Daar zij besloten hadden, aan het verlangen in de openbaring gevolg te geven, nam ik op 18 April 1839 Brigham Young en Orson Pratt in mijn wagen; en Vader Cutler nam John Taylor en George A. Smith in zijn wagen en we gingen naar Far West.

Onderweg ontmoette we John E. Page, die met zijn gezin naar Quincy, Illinois ging. Zijn wagen was gekanteld en toen wij hem tegenkwamen, was hij juist bezig, een vat zachte zeep met zijn handen bij elkaar te rapen. Wij hielpen hem zijn wagen overeind zetten. Hij reed zijn wagen het dal in, verliet deze en vergezelde ons.

Op de avond van 25 April kwamen we te Far West aan en brachten de nacht ten huize van Morris Phelps door, die daar echter zelf niet was; hij was door het gepeupel gevangen genomen en was nog steeds in de gevangenis.

Niettegenstaande de dreigementen van onze vijanden, dat de openbaring, welke die dag vervuld moest worden, niet zou uitkomen en ondanks het feit, dat tienduizenden heiligen op last van den gouverneur uit de staat verdreven waren en ofschoon de profeet en zijn broeder Hyrum Smith met andere leiders in handen der vijanden waren in ketenen en in de gevangenis, gingen we toch op de morgen van 26 April 1839 naar de tempelgronden in de stad Far West en hielden een raadsvergadering en vervulden de openbaring en het ons gegeven gebod en in die raad werden vele andere dingen beslist.

(Wordt vervolgd.)

RIJM VAN 'T ROTSGBERGTE

No. 7. De goede hand die tranen droogt

Ik prijs de preek, zoo goed en schoon,
 Ik roem het lied, zoo streelend zoet :
 't Oprecht gebed, op kindertoon,
 Dat welt uit innig vroom gemoed.
 En toch, toch roert het diepst mijn ziel
 En wordt door haar het meest verhoogd
 Het liefdrijk hart dat helpt wie viel,
 De goede hand, die tranen droogt.

In de enge hut, waar de armoe woont,
 Op plaatsen, die de zon nooit zag,
 Waar nimmer vreugde zich vertoont,
 Geen zonnestraal, geen blij gelach,
 Waar 't leven zwoegen is en pijn,
 Waar 't leed niet meer te bidden poogt —
 Meer welkom daar dan zonneshijn
 De goede hand, die tranen droogt.

Ik prijs de preek, zoo schoon en goed,
 Het lied, de bede roemt mijn ziel,
 En toch veel meer het braaf gemoed
 Dat bijstaat wie bezweek en viel.
 En als ik eens zal mogen gaan
 Daar waar de oprechte wordt verhoogd,
 Dan vraag 'k geen kroon, maar ben voldaan
 Als 'k enkele tranen heb gedroogd.

Salt Lake City, Utah.
 (Uit het Amerikaansch)

Frank J. Koopman

EEN EEUW KEERT HET GETIJ TEN GUNSTE VAN DE WAARHEID

De kwezelachtigheid en onverdraagzaamheid van één generatie hadden het vermoorden van een vooruitziend weldoener der menschheid ten gevolge, een geïnspireerd vertolker van God's wil, een Profeet.

Een andere generatie verschijnt op het levenstooneel. Ze denkt niet meer aan de haat, de wrok van haar voorgangster; ze is onbevoordeeld; bijna onbewust heeft ze vele der waarheden, welke de kwezelachtigheid van het verleden niet kon of wilde zien, aangevaard.

Het is immer zoo geweest. De waarheid moet zich er doorvechten, maar ze overwint. De baren der menschelijke emoties bewegen zich immer voorwaarts, ondanks tijdelijken terugslag, ondanks oogenschijnlijk overweldigende reactie. Er wordt gezegd, dat geen groote waarheid ooit werd aangenomen, nadat ze voor het eerst werd geuit. Galilei werd door de Roomsche Inquisitie vervloekt; Socrates moest den gifbeker drinken.

Even minder dan een eeuw geleden werden Joseph Smith en zijn broeder, Hyrum Smith, door een bende mannen met zwartgemaakte gezichten in Carthage, Illinois, vermoord. Twee jaar later dwong de vervolging de Heiligen, dien overheerschenden staat te verlaten.

Wat heeft de eeuw gebracht? Enkele maanden geleden werden op het openbaar plein van Carthage tijdens een stadsceremonie Joseph Smith en het „Mormonisme“ geëerd, toen door den staat Illinois op den verkeersweg een richtingaanwijzer werd geplaatst, welke den weg wees naar de oude gevangenis, waar hij werd vermoord.

Tijdens de viering had ook de Zendingspresident, wiens arbeidsveld eveneens Carthage in zich sluit, de eer, aan het programma deel te nemen en diens tengevolge werd een serie van 20 halfuurs-toespraken over het leven en de zending van Joseph Smith vanuit het Carthage-radiostation de wereld ingezonden.

Een eeuw heeft het getij gekeerd!

DE STER NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE LATERDAGSCHE HEILIGEN

Redacteur: T. EDGAR LYON - Assistente: JOHANNA A. RIET.

VASTEN EN DE KERK

door Joseph F. Merrill

Het vasten en de daarmee gepaard gaande vastenvergadering zijn een ongeëvenaarde instelling in de Kerk. Dit feit wordt vrijelijk door allen, die met deze instelling, haar aard en doel bekend zijn, toegegeven. Want nergens anders is deze instelling te vinden, zooals ze bestaat in de Kerk van Jezus Christus van de Laterdaagsche Heiligen. Zooals hier te vinden, wekt ze de bewondering van den vreemdeling, die er over verneemt.

Natuurlijk werd het vasten — het vrijwillig onthouden van voedsel — als een godsdienstige leerstelling, min of meer vanaf de vroegste tijden onderhouden. Israël van ouds begreep het vastenbeginsel heel goed. En eveneens de Joden van latere tijden. Het waarnemen er van schijnt echter dikwijls een minder ernstige formaliteit te zijn geworden, meer waargenomen voor uiterlijk vertoon, zooals ook spreekt uit hetgeen Jezus tot Zijn discipelen zeide :

„En wanneer gij vast, toont geen droevig gezicht, gelijk de geveinsden ; want zij mismaken hunne aangezichten, opdat zij van de menschen mogen gezien worden, als zij vasten. . . . Maar gij, als gij vast, zalft uw hoofd en wascht uw aangezicht ; opdat het van de menschen niet gezien worde, als gij vast, maar van uwen Vader, die in het verborgen is ; en uw Vader, die in het verborgen ziet, zal het u in het openbaar vergelden.” (Matth. 6: 6-8).

Het doel van het vasten in het vroeger Israël wordt door deze woorden van den Profeet Joël weergegeven :

„Nu dan ook, spreekt de Heere, bekeert u tot Mij met uw gansche hart en dat met vasten en geweën, en met rouwklage”.

En scheurt uw hart en niet uwe kleederen, en bekeert u tot den Heere, uwen God ; want Hij is genadig en barmhartig, lankmoedig en groot van goedertierenheid en berouw hebbende over het kwade.” (Joël 2: 12-13).

In deze bedeeing heeft de Heere dit gebod gegeven :

En ik geef aan u een gebod, dat gij uzelf te zamen zult vergaderen, en uzelf organiseeren, en uzelf voorbereiden, en uzelf heiligen ; ja, zuivert uwe harten, en reinigt uwe handen en uwe voeten voor Mij, opdat Ik u moge reinigen ;

Opdat Ik moge getuigen tot uwen Vader, en uwen God en Mijnen God, dat gij rein zijt van het bloed van dit goddelooze geslacht ; opdat Ik deze belofte, deze groote en laatste belofte, welke Ik met u besloten heb, moge vervullen, wanneer Ik wil.

Eveneens geef Ik aan u een gebod, dat gij zult voortgaan in gebed en vasten van af dezen tijd voortaan.” (Leer en Verbonden 88: 74-76).

Aldus is het vasten, wanneer juist gedaan, een factor tot het teweegbrengen van bekeering en nederigheid en een verzachting der gevoelens jegens de naasten. Het is daarom een middel om het vleesch onderdanig te maken aan den geest ter ontwikkeling van geestelijke kracht; vandaar de reden, waarom de Heere ons heeft geboden, het vasten waar te nemen.

Te zamen met het vasten nu gaat het vereischte, een offer te geven aan de wijk of gemeente, ter waarde van de kosten van twee maaltijden, door het vasten overgeslagen. En zooals welbekend, is volgens het Kerkvoorschrift de aangenomen vastwijze van den geregeld maandelijkschen vastendag een algeheele onthouding van twee maaltijden. De geldelijke waarde van de aldus overgeslagen twee maaltijden bepalen het vastoffer, hetwelk de gemeente wordt gegeven ter ondersteuning van de waardige armen van de Kerk. Deze methode ter verkrijging van middelen voor het steunen der armen legt niemand lasten op. En allen, die voedsel hebben, kunnen het offer betalen, want het kost hen niets — zij geven, wat zij uitsparen aan de kosten van voedsel. En in normale tijden is er, waar de leden getrouw hun vastoffer geven, genoeg om de armen te voeden. Dit systeem ter verkrijging van middelen, om de armen te helpen, is eenvoudig en waar ten volle nagevolgd, gewoonlijk overvloedig. Daarom is het eenig.

Het is een doel van den vastendag, om in de Kerk een offerande te krijgen, welke een ieder kan geven. Doch het is niet het hoofddoel, want vasten werd reeds geboden vele jaren, voordat het offer een geregeld vereischte werd. Vandaar, dat de geestelijke waarde van het vasten op de juiste wijze zelfs van grootere waarde is dan de offerande. Men dient echter in gedachten te houden, dat er meer geestelijke waarde is in het op gewillige en prettige wijze geven van een offer.

Bovendien dient het vasten immer gepaard te gaan met oprecht, nederig gebed — door een zichzelf geven aan den Heere. Vasten is een middel ter ontwikkeling van een gevoel van nederigheid, van een naderkomen tot den Heere, van bekeering van verkeerd-doen, van het overwinnen van zelfzucht en verkeerde gevoelens jegens anderen. De geest van het vasten is daarom de geest van nederigheid, van vergevensgezindheid en van liefde. Het mededeelen — het geven van een offer — is een manifestatie van den geest van waar vasten. Daarom is de waarde van oprecht vasten zoo groot, dat de Heere heeft geboden, dat alle leden van Zijn Kerk den geregelden maandelijkschen vastendag zouden waarnemen. Speciale vastendagen worden ook genoemd voor gelegenheden, wanneer de toestanden dit blijken te vereischen. Het juist vasten met de juiste beweegredenen en een gebedsvollen geest is een iederen Heilige betamelijke en geestelijk nuttige daad. Laat alle Heiligen er aan denken maandelijks te vasten, te bidden en een offer te geven.

JEZUS DE CHRISTUS

(Les voor Ouders- en Evangelieleerklas)

Voor 1en en 2en Zondag in Februari.

HOOFDSTUK XVI

De gekozen Twaalven

De Twaalven een voor een besproken.

(Vervolg)

Judas wordt genoemd *Lebbeus Thaddeus* door Mattheus, *Thaddeus* door Markus, en *Judas de broeder van Jakobus* door Lukas.¹⁾ De eenige andere speciale verwijzing naar dezen apostel wordt gemaakt door Johannes en houdt verband met het laatste lange onderhoud tusschen Jezus en de apostelen, toen deze Judas „niet Iskariot” vroeg, hoe en waarom Jezus Zich aan Zijn gekozen dienstknechten zou openbaren en niet aan de geheele wereld. De vraag van den man toont aan, dat de ware onderscheidenende aard van het apostelschap door hem toen nog niet ten volle werd begrepen.

Simon Zelôtes, zoo aangeduid in Handelingen²⁾ en als *Simon genaamd Zelôtes* in Lukas' Evangelie wordt door Mattheus en Markus onderscheiden als Kananites. De laatste benaming heeft niets uitstaande met de stad Kana noch met het land Kanaän, noch heeft ze op een of andere wijze een geografische beteekenis; het Syro-Chaldeesche woord heeft dezelfde beteekenis als het Grieksche woord, hetwelk in de Hollandsche vertaling luidt „Zelôtes”. Daarom hebben de beide namen dezelfde fundamenteele beteekenis en een elk verwijst naar de zeloten, een Joodsche secte of partij, bekend om hun ijver in het handhaven van het Mozaische ritueel. Ongetwijfeld had Simon uit de leeringen van Christus gematigdheid en verdraagzaamheid geleerd, anders zou hij moeilijk voor de apostolische bediening geschikt zijn geweest. Zijn vurige oprechtheid, juist geleid, kan tot een meest nuttigen karaktertrek zijn ontwikkeld. Deze apostel wordt nergens in de Schriften geheel apart van zijn metgezellen genoemd.

Judas Iskariot is de eenige Judeër, onder de Twaalven genoemd; al de anderen waren Galileërs. Gewoonlijk werd hij beschouwd als te zijn geweest een inwoner van Kerioth, een kleine stad in het zuiden van Judea, enkele mijlen ten westen van de Doode Zee, ofschoon wij voor deze overlevering, alsmede voor de beteekenis van zijn bijnaam, direct bewijs missen. Zoo zijn wij ook niet ingelicht omtrent zijn afkomst, behalve dan dat zijn vaders naam Simon³⁾ was. Hij was de penningmeester of rentmeester van

¹⁾ Aanteekening 1.

²⁾ Hand. 1:13; vergelijk Luk. 6:15.

³⁾ Joh. 6:71; 12:4; 13:26.

het apostolisch gezelschap, ontving en betaalde de gaven, door discipelen en vrienden gegeven en kocht benooidigheden. ¹⁾

Dat hij in de vervulling van dezen plicht gewetenloos en oneerlijk was, wordt door Johannes bevestigd. Zijn hebzucht en klagende aard openbaarden zich in zijn murmureeren tegen wat hij een verspillen van kostbare welriekende olie noemde, toen de Heere slechts enkele dagen voor de kruisiging door Maria werd gezalfd; hij gaf huichelachtig voor, dat de kostbare olie beter verkocht had kunnen worden en de opbrengst aan de armen gegeven. ²⁾ De kronende daad van trouweloosheid in de loopbaan van Iskariot was zijn vrijwillig verraad van zijn Meester tot den dood; en dit deed de eerlooze man voor geld en voleindigde de lage daad met een kus. Hij bracht zijn schuldig leven tot een einde door een walgelijken zelfmoord en zijn geest ging tot het verschrikkelijk lot, voor de zonen des verderfs bereid. ³⁾

Algemeene eigenschappen der Twaalven

Een overzicht van de algemeene eigenschappen en bekwaamheden van dit lichaam van twaalf mannen openbaart enkele belangrijke feiten. Vóór hun verkiezing als apostelen waren zij allen trouwe discipelen van den Heere geworden; zij geloofden in Hem; verschillenden van hen, wellicht allen, hadden openlijk beleden, dat Hij de Zoon van God was; en toch is het te betwijfelen, of een van hen ten volle de ware beteekenis van des Heilands werk begreep. Uit de latere opmerkingen van velen van hen, en door de instructies en berispingen, welke zij van den Meester ontvingen, is het duidelijk, dat de algemeene Joodsche verwachting van een Messias, die in alle pracht als een aardsch vorst zou regeeren, nadat Hij alle andere naties had onderworpen, ook in het hart van deze gekozenen had postgevat. Na lange ondervinding was Petrus' bezorgdheid: „Zie, wij hebben alles verlaten en zijn U gevolgd; wat zal ons dan geworden?“ ⁴⁾ Zij waren als kinderen, die opgeleid en onderwezen moesten worden; maar het waren meest gewillige leerlingen, ontvankelijk van aard, en met een oprecht verlangen tot dienen. Voor Jezus waren zij Zijn kleinen, Zijn kinderen, Zijn dienstknechten en Zijn vrienden, zooals zij dat waardig waren ⁵⁾. Het waren allen gewone menschen, geen rabbijnen, geleerden of priesterlijke bedienaars. Hun innerlijke natuur, niet hun uiterlijke verrichtingen, stond bij den Heere in het verkiezen van deze mannen voorop. De Meester koos hen; zij kozen zichzelf niet; door Hem werden zij verordineerd ⁶⁾ en zij konden derhalve onvoorwaardelijk op Zijn leiding en steun vertrouwen.

¹⁾ Joh. 12:6; 13:29.

²⁾ Joh. 12:1-7; vergelijk Matth. 26; 6-13; Mark. 14:3-9.

³⁾ Matth. 27:5; vergelijk Hand. 1:18; zie eveneens Joh. 17:12; Leer en Verb. 76:31-48; 132:27.

⁴⁾ Matth. 19:27.

⁵⁾ Matth. 10:42; Joh. 21:5; 13:16; vergelijk vers 13; 15:14, 15.

⁶⁾ Joh. 15:16.

Hun was veel gegeven; veel werd van hen gevraagd. Op de eene donkere uitzondering na werden zij allen schijnende lichten in het koninkrijk van God, en rechtvaardigden des Meesters keuze. Hij erkende in een elk de kenmerkende geschiktheid van God, en rechtvaardigden des Meesters keuze. Hij erkende in een elk de kenmerkende geschiktheid, in de vroegere geestenwereld ontwikkeld.

Discipelen en apostelen

Het discipelschap is algemeen; iedere volgeling van een man of aanhanger van een beginsel kan een discipel worden genoemd. Het Heilig Apostelschap is een ambt en roeping, welke tot het Hoogere of Melchizedeksche Priesterschap behoort, verheven en speciaal, omvattende de speciale functies van een persoonlijke en bijzondere getuige van de goddelijkheid van Jezus Christus als *den eenige Verlosser en Zaligmaker der menscheid*.¹⁾

Het apostelschap is een persoonlijke gift, en wordt derhalve slechts door verordineering geschonken. Dat de Twaalven een raad of „quorum” vormden, houdende het gezag in de Kerk, door Jezus Christus gevestigd, wordt aangetoond door hun bedieningen na des Heeren opstanding en hemelvaart. Hun eerste ambtelijke daad was het voorzien in de vacature in hun organisatie door de afvalligheid en dood van Judas Iskariot; en in verband daarmee zette Petrus, de presideerende apostel, uiteen de noodzakelijke bekwaaamheden van hem, die gekozen en verordineerd zou worden, hetgeen zulk een kennis aangaande Jezus, Zijn leven, dood en opstanding omvatte, dat de nieuwe apostel één zou worden gemaakt met de Elven als speciale getuigen van des Heeren werk.²⁾

De verordineering der Twaalf Apostelen kenmerkte het openen van een gevorderd tijdstip in de aardsche bediening van Jezus, een tijdstip, gekenmerkt door de organisatie van een groep mannen, bekleed met het gezag van het Heilig Priesterschap, op wie meer in het bijzonder na des Heeren heengaan de plicht en verantwoordelijkheid van de voortzetting van het werk, dat Hij had begonnen en van het opbouwen der door Hem gevestigde Kerk, zouden rusten.

Het woord „apostel” is een verholandschte vorm van het Grieksche *apostolos*, hetgeen letterlijk beteekent „een, die gezonden is”, en aanduidt een gezant of officiële boodschapper, die spreekt en handelt door het gezag van een hogere dan hijzelf. In dezen zin paste Paulus later den titel toe op Christus als de gezondene en gevolmachtigde van den Vader.³⁾

Het doel van den Heere in het kiezen en verordineeren van de Twaalven wordt aldus door Markus verklaard: „En Hij stelde er twaalf, opdat zij met Hem zouden zijn, en opdat Hij hen zou uit-

¹⁾ *Leer en Verbonden* 18:27-33; 20:38-44; 107:1-9, 23, 24, 39.

²⁾ Hand. 1:15-26.

³⁾ Hebr. 3:1, 2; Aanteekening 2.

zenden om te prediken; en om macht te hebben, de ziekten te genezen en de duivelen uit te werpen".¹⁾ Na hun verordineering bleven de apostelen een tijd met Jezus, terwijl zij speciaal door Hem werden onderricht en opgeleid in het werk, dat hen te wachten stond; nadien werden zij afzonderlijk aangesteld en voortgezonden om te prediken en in het gezag van hun priesterschap te bedienen, zooals naderhand zal worden behandeld.

Aanteekeningen

1. Judas Lebbeus Thaddeus. Deze Judas (niet Iskariot) wordt in den geautoriseerden tekst Lukas 6:16 en Hand. 1:13 aangeduid als „de broeder van Jakobus”. Dat de woorden „de broeder” aan den origineelen tekst zijn toegevoegd, wijst de cursiefdruk uit. De herziene tekst van deze passages luidt in ieder geval „de zoon van Jakobus”, met cursieve letters van samenhangende beteekenis. De origineele tekst luidt „Judas van Jakobus”. Wij weten niet, naar welken Jakobus hier wordt verwezen en of de hier genoemde Judas de zoon, de broeder, of de een of andere bloedverwant van den onbekenden Jakobus was.

2. De beteekenis van „Apostel”. De naam „Apostel” is er eveneens een van speciale beteekenis en heiligheid; hij werd door God gegeven en komt slechts hun toe, die zijn geroepen en verordineerd „als bijzondere getuigen van den naam van Christus in de geheele wereld; aldus verschillende van andere beambten in de Kerk in de plichten hunner roeping”. (*Leer en Verb.* 107:23). Het woord „apostel” is de Hollandsche herleiding van het Grieksche *Apostolos*, hetgeen boodschapper beteekent, een afgezant, of letterlijk „een, die gezonden is”. Het beteekent dat hij, die terecht zoo genoemd wordt, niet van zichzelf spreekt, of handelt, doch als de vertegenwoordiger van een hoogere macht, vanwaar zijn zending komt; en in dien zin is de titel eerder die van een dienstknecht dan van een superieur. Zelfs de Christus wordt echter een Apostel genoemd met verwijzing naar Zijn bediening in het vleesch (Hebr. 3:1) en deze benaming wordt gerechtvaardigd door Zijn herhaalde verzekering, dat Hij naar de aarde was gekomen, niet om Zijn eigen wil te doen maar dien van den Vader, door Wien *Hij gezonden was*.

Ofschoon een apostel aldus gezien, hoofdzakelijk een gezant of afgevaardigde is, is zijn autoriteit groot, zooals eveneens de daarmede gepaard gaande verantwoordelijkheid, want hij spreekt in den naam van een macht, grooter dan zijn eigen — de naam van Hem, wiens speciale getuige hij is. Wanneer een der Twaalven wordt gezonden, om arbeid te verrichten in een ring, zending of ander gebied der Kerk, of te arbeiden in landen, waar geen Kerkorganisatie is opgericht, handelt hij als de vertegenwoordiger van het Eerste Presidentschap en heeft het recht zijn gezag te gebruiken in het verrichten van hetgeen voor den vooruitgang van het werk van God is. Het is zijn plicht het Evangelie te prediken, de verordeningen er van te bedienen, en de zaken der Kerk te behartigen, waar hij ook wordt gezonden. Zoo groot is de heiligheid van deze speciale roeping, dat de titel „Apostel” niet zoo lichtzinnig dient gebruikt te worden als den algemeenen of gewonen aanspreektitel van de levende mannen, die tot dit ambt geroepen zijn. Het quorum of de raad van de Twaalf Apostelen, zooals heden in de Kerk bestaat, kan beter worden genoemd het „Quorum der Twaalven”, de „Raad der Twaalven”, of eenvoudig de „Twaalven”, dan de „Twaalf Apostelen”, behalve wanneer een bijzonder geval het gebruik van den heiligeren term zou rechtvaardigen. Er wordt aangeraden, den titel „Apostel” niet toe te passen als een voorvoegsel voor den naam van

¹⁾ Mark. 3:14-15.

een lid van den Raad der Twaalven; doch zulk een persoon dient te worden aangesproken of besproken als „Broeder.....” of Ouderling.....”, en wanneer noodzakelijk of gewenscht, zooals bij het vermelden zijner tegenwoordigheid in een openbare vergadering, kan er een uitlegging aan worden toegevoegd, b.v. „Ouderling....., een van den Raad van Twaalven”. — Uit des schrijvers „De eer en waar-digheid van het Priesterschap”, *Improvement Era*, deel 17, no. 5, blz. 409—410.

3. »Van Alfeus« of »Zoon van Alfeus«. In alle Bijbelpassages welke „Jakobus, zoon van Alfeus” vermelden (Matth. 10:3; Mark. 3:18; Luk. 6:15; Hand. 1:13) is het woord *zoon* er door de vertalers aan toegevoegd en verschijnt daardoor terecht cursief gedrukt. De tekst in het Grieksch luidt „Jakobus van Alfeus”. Aan dit feit moet niet een al te groote waarde worden gehecht ter ondersteuning der gedachte, dat de Jakobus, waarvan gesproken wordt, niet de zoon van Alfeus was; want het woord *zoon* is op dezelfde wijze in de vertaling van andere passages toegevoegd, waarbij steeds cursiefdruk wordt gebruikt, om de toegevoegde woorden aan te duiden, b.v. „Jakobus, de zoon van Zebedeus (Matth. 10:2; zie eveneens Mark. 3:17). Lees in dit verband aanteeke-ning 1 op de vorige bladzijde.

BOEKEN OVER JOSEPH SMITH

Door Josiah Quincy, de burgemeester van Boston, Massachusetts, U.S.A. werd gezegd, toen hij Nauvoo bezocht en den profet Joseph Smith zag, dat het zeer wel mogelijk was, dat de tijd zou komen, wanneer men Joseph Smith zou bezien als de grootste figuur der 19e eeuw in Amerika. Zijn groote bekwaamheid als een geestelijk en maatschappelijk leider interesseert iederen dag meer denkende menschen. Dat zijn profetisch leiderschap een buitenge-woon vraagstuk is, vindt wel het bewijs in de massa lectuur over het onderwerp. Op het Geschiedschrijverskantoor te Salt Lake City, Utah, zijn meer dan twintig duizend boeken, klein en groot, welke alle op de een of andere manier iets omtrent den profet Joseph Smith zeggen. Er zijn eveneens ongeveer twee duizend pamfletten over het onderwerp. Meer dan vijftienhonderd van deze boeken zijn geschreven door anti-Mormonen, dat is, zij zijn op min of meer bittere trant, om welke reden men dan ook bij het beoor-deelen het spoor bijster is geworden.

Alle zijn van verschillende personen. De meeste der pamfletten zijn ook anti-Mormoonsch. Dan zijn er nog honderden boeken van niet-Mormoonsche schrijvers, die hun onderwerp in een niet onvriendelijken geest hebben behandeld, enkelen in vragenden zin. Het restant der boeken pamfletten in de bibliotheek is van Mormoonsche schrijvers.

Dit is een betrekkelijk groot aantal boeken, welke in de honderd zeven en twintig jaar na de geboorte van den profet in 1805 zijn uitgegeven. Want in de twee eeuwen, welke zijn verstreken sinds de geboorte van George Washington, die toch overal als een vooraanstaand Amerikaan wordt beschouwd, zijn er slechts twee duizend, zeshonderd zes en vijftig boeken over hem verschenen en aanwezig in de Congres-bibliotheek te Washington.

KERKNIEUWS

Het doopvont in de Salt Lake Tempel veranderd

Tijdens den herfst van 1935 werd het doopvont van den Salt Lake Tempel zoodanig veranderd, dat het thans doeltreffender kan worden gebruikt en op voor hen vastgestelde tijden dagelijks door jongens en meisjes en volwassenen wordt gebruikt. Door de aangebrachte verbeteringen is het mogelijk, wekelijks ongeveer 12.000 personen voor de dooden te doopen.

ZENDINGSNIEUWS

Overleden

VAN ARUM. — Op 8 Januari 1936 overleed te Vlaardingen Neeltje van Arum, geb. Raat. Ze werd 8 Juni 1860 te Houtrijke geboren en 14 Juli 1890 door Oud. A. Spencer gedoopt. De teraardebestelling had 11 Januari j.l. te Vlaardingen plaats.

VAN DER WERFF. — Op denzelfden dag stierf te Schiedam Menge v. d. Werff, geb. Rozenga. Ze werd 20 Mei 1855 te Hillegien Wilderzuir geboren en 11 December 1914 door Oud. Bakke Postma gedoopt. Het stoffelijk overschot werd 11 Jan. j.l. te Schiedam ter aarde besteld.

Voor beide zusters werd door de Schiedamsche gemeente Zondag 19 Januari j.l. een rouwdienst gehouden.

KRAMER. — Leenert Kramer, 6 Februari 1873 te Dokkum (Fr.) geboren, overleed te Utrecht op 8 Januari 1936. Hij werd 10 Januari 1923 door Oud. Richard Vandenberg gedoopt. Op Maandag 13 Januari j.l. vond te Utrecht de begrafenis plaats.

RECTIFICATIE

Op blz. 32 in *De Ster* van 15 Januari 1936 stond vermeld, in het artikel „Tempeltestament”, dat „Alle materialen kunnen per girobiljet bij het Hoofdbestuur der Zending besteld worden”. Men leze hiervoor evenwel „Hoofdkantoor”.

CONFERENTIE-AANKONDIGINGEN

De voorjaarsconferenties zullen als volgt worden gehouden:

Amsterdam, 15 en 16 Februari 1936.

Utrecht, 14 en 15 Maart

Rotterdam, 18 en 19 April

Groningen, 16 en 17 Mei.

Voor geestelijke opbouw en aanmoediging van beiden, leden en niet-leden, zijn goede programma's in voorbereiding. Allen, die daartoe in de gelegenheid zullen zijn, worden aangeraden, deze conferenties te bezoeken, teneinde met andere leden te vergaderen en aan deze geestelijke feesten deel te nemen.

INHOUD

Monument	33	Vasten en de Kerk	41
Onveranderlijke waarheden in een veranderende wereld	34	Jezus de Christus	43
Voor Jonge Ogen	38	Boeken over Joseph Smith	47
Rijm van 't Rotsgebergte	39	Kerknieuws	48
Een eeuw keert het getij ten gunste van de waarheid	40	Zendingsnieuws	48
		Rectificatie	48
		Conferentieaankondigingen	48